

SUOMEN ITSENÄISYYS JA KOHTALON KÄSI

Pekka Ervastin esitelmä 11.12.1927

„Suomen itsenäisyys ja kohtalon käsi“ on ilmoitettu tämänpäiväisen esitelmän aiheeksi ja tämä esitelmä on siis oleva ensimmäinen karmatutkielmamme. Lähtiessäni hiukan tutkimaan karmaa eli syyn ja seurauksen lakia, en tietysti silloin ajattele karmaa vain yksinkertaisessa merkityksessä, vaan hieman tämän syysuhteen lain toimintaa, siis karman konkreettisten esimerkkien muodossa. Tällöinen ensimmäinen esimerkki karman toiminnasta on tämänpäiväinen aiheemme Suomen itsenäisyydestä.

Olemme tässä joulun edellä eläneet Suomen itsenäisyyden merkeissä, olemme viettäneet kymmenvuotisjuhlaa Suomen itsenäisyyden alkamisesta. Aivan oikein valtionhoitaja Svinhufvud huomautti puheessaan, ettei kansojenkaan elämä tapahdu umpimähkään, vaan niiden elämässä vaikuttaa syyn ja seurauksen laki. Historiallisesti tämä tällöinen syyn ja seurauksen lain vaikutus näkyy vielä selvemmin kansojen kuin yksilöiden elämässä, sentähden, että kansojen elämää saatamme seurata pitkiä aikoja historiallisesti, jota vastoin yksilön elämä on ainoastaan lehti hänen elämänsä kirjasta. Yksilön elämän yksi ruumistus ei voi niin selvästi näyttää karman lain vaikutusta kuin jonkun kansan elämä, joka käsittää satoja tai tuhansia vuosia. Kuitenkin ymmärrämme kansojen elämää ainoastaan, jos katselemme niitä yksilön kannalta, t.s. jos ymmärrämme kansan yksilöksi, sillä kansasta ei voi puhuakaan ellei kansa ole kokonaisuus. Se kyllä on kokoonpantu monista yksioista ja on siis summa, mutta koska tämä summa on kokonaisuus on se yksikkö, niinkuin aina kokonaisuus on ja sentähden voidaan kansaa verrata yksilöön. Totuudenetsijä, joka tutkii myös syvempiä puolia elämästä, tulee aivan vakuutetuksi siitä, että kansan elämää on suorastaan verrattava yksilön elämään.

Jos ajattelemme yksilön elämää, niin voimme heti Paavalin kanssa sanoa: „Ihminen on henki, sielu ja ruumis.“ Hän on kolminaisolento. Ja jos sitten ajattelemme ihmisyksilön itsenäisyyttä, mitä se merkitsee hengen, sielun ja ruumiin suhteen, niin tämä kysymys itsenäisyydestä on helppo ratkaista ja ymmärtää ihmisyksilön suhteen. Ja kun taas sitä vertaamme kansayksilöön, tulee meidän myös verrattain helpoksi ymmärtää kansan elämää yksilönä. Silloin myös ymmärrämme, aivankuin yksilönkin suhteen, että kansan elämää yksilönä ei ole katsottava ainoastaan menneisyyteen ulottuvaksi, historiallisesti tutkittavaksi, vaan myös tulevaisuuden kannalta ja tulevaisuuteen ulottuvaksi ja siis profeetallisesti tutkittavaksi.

Ottakaamme nyt ihmisyksilö ja kysykäämme, millä tavalla ilmenee hänen itsenäisyytensä ruumillisuuteen ja ruumiillisen elämään nähden tässä fyysisessä maailmassa. Tämmöisen itsenäisyyden voimme hyvin ymmärtää jokaisen yksilön suhteen, sillä jokaisella täysi-ikäisellä ihmisellä on tässä elämässä ruumiillisen tai paremmin sanoen fyysisen itsenäisyyden saavuttaminen. Sehän ilmenee ennen kaikkea ajattellessamme ihmisen suhdetta ympäröivään maailmaan, hänen fyysisessä riippumattomuudessaan ja taloudellisessa ekonomisessa itsenäisyydessään. Kaikki ihmiset eivät ehkä ole saavuttaneet täydellistä riippumattomuutta, mutta jokainen luonnostaan pyrkii siihen, ihminenhän tuntee itsensä orjaksi, epävapaaksi, jollei hän ole ekonomisesti itsenäinen. Tämä ei tarvitse merkitä, että hänen täytyisi olla ekonomisesti riippumaton siinä merkityksessä kuin joku ylen rikas olento on, sillä tässä ekonomisessa riippumattomuudessa on monta astetta. Ekonominen riippumattomuus merkitsee sitä, että ihminen tulee työllään toimeen, että hän on olento, joka itse on tilaisuudessa tekemään työtä ja syömään omaa leipäänsä. Ja jos esim. meidän ihmiskuntamme historiassa toinen sukupuoli, nainen, on ollut riippuvaisessa asemassa ja ollut ekonomisesti epäitsenäinen, on tämä huomattu epäkohdaksi ja olemme me ihmiset pitkiä aikoja miettineet tätä asiaa, nimittäin

naisen taloudellista riippumattomuutta, hänen ihmisarvoaan, sillä kuta enemmän me lähestymme veljeyttä, sitä enemmän meille selviää, että naisen asema itsenäisenä olentona on tunnustettava. Kun hän on naimisissa ja lasten äiti, on hänellä toiset velvollisuudet kuin miehellä, ei hänen enää tarvitse työllään hankkia rahaa mutta hänen taloudellinen riippumattomuutensa, moraalinen vapautensa on tunnustettava. Hänet on asetettava miehen tasalle. Ja siinä suhteessa olemme jo ottaneet suuria askeleita eteenpäin.

Fyysillinen itsenäisyys ilmenee siis ennen kaikkea siinä, että ihminen omalla työllään ja omin voimin tulee toimeen. Mutta ihmisen itsenäisyys ei suinkaan rajoitu tähän fyysilliseen itsenäisyyteen, sillä kun pidämme kiinni tuosta kolmijaosta, ruumis, sielu ja henki, niin saamme syystä kysyä missä näkyy ihmisen sielullinen itsenäisyys. Silloin on kysymys nostettu hieman korkeammalle tasolle. Sielullinen itsenäisyys ei olekaan yhtä helposti ratkaistu kuin taloudellinen itsenäisyys. Ja sen tähden ihmisen sielullisen itsenäisyyden yhteydestä tulee kysymys sielusta, aatteellisista asioista ihmisen persoonallisuudessa. Ihminen on sielullisesti itsenäinen silloin, kun hän on vapaa persoonallisuus: kun hän on itse ajatellut, etsinyt, rakentanut itselleen oman sisäisen huoneensa ja tempelinsä, kun hän on sisäisesti totuutta etsinyt ja muovailnut itselleen oman persoonallisuuden. Hän on voinut tehdä sen joko tässä elämässä tai jossakin edellisessä elämässä, jolloin hän jo syntyi sielullisesti itsenäisenä. Lahjakkaat ihmiset syntyvät nimittäin jo itsenäisinä, heidän elämänsä on taistelua kaikenlaisia voimia vastaan, jotka ovat heidän ulkopuolellaan, mutta jotka symbolisoivat heidän sisässään siksi, kun voittavat sopusoinnun itsessään. Heidän täytyy tavoitella sitä, koska he ovat valmistaneet sen itselleen. Sitä voi jokainen ihminen tehdä nykyisessä elämässään, vaikkei hän olisi sitä ennen tehnyt. Sillä sitä myöten kuin äly enemmän näyttää osaa elämässä, sitä myöten jokaisen yksilön tilaisuus pyrkiä itsenäiseksi persoonallisuudeksi

myös suurenee. Kulttuurin mennessä eteenpäin tarjoutuu jokaiselle ja yhä useammalle ihmiselle tilaisuus mennä eteenpäin, taistella itsensä itsenäiseksi. Sielullisesti itsenäinen ihminen on vapaa olento, joka itse rakentaa jollekin kalliolle.

Mutta sitten on meillä vielä ihmisen henki. Ja siksi saatamme kysyä: „Koska ihminen on henkisesti itsenäinen ja millä tavalla se itsenäisyys on saavutettavissa.“ Silloin kyllä huomaamme, etteivät monetkaan ihmiset ole saavuttaneet henkistä itsenäisyyttä, sillä se on erittäin korkea asia. Henkinen itsenäisyys johtuu nimittäin siitä, että ihmisen henki on Jumalasta kotoisin, että ihminen on jumalallinen olento, että ihminen yksilönä on kuin pisara elämän suuressa meressä, että itse elämä on jollakin tavalla ilmennyt ihmisyyksilössä. Tämä on tuo edellytys ennen kuin voi tulla puhetta ihmisen henkisestä itsenäisyydestä. Metafyysillisesti täytyy olla niin, että henki on yhtä maailmankaikkeuden suuren hengen kanssa: Jumalan elämän kanssa. Jos ihmisen henki on Jumalassa, jos se suuri ainoa elämä, mikä maailmankaikkeudessa vaikuttaa, on ihmisessä, silloin on ihmisen henkinen itsenäisyys mahdollinen, jos ei, ei ihminen voi saavuttaa muuta kuin sielullista itsenäisyyttä. Mutta onhan ihmisiä, jotka ovat henkisesti itsenäisiä ja nämä ihmiset kaikki todistavat, että ihminen on jumalasyntyinen olento, että ihminen hengessään voi tulla tietoiseksi siitä suuresta elämästä, jota myös nimitetään Kosmilliseksi Kristukseksi, tietoiseksi Kristuksesta. Kristus voi syntyä ihmisessä ja ihmisen voi täyttää jumalallinen elämä. Ja ihmisen itsenäisyyden, henkisen itsenäisyyden, ensimmäinen askel on siinä, että hän syntyy uudestaan niinkuin Jeesus selitti Nikodeemukselle, josta Johanneksen evankeliumin kolmannessa luvussa kerrotaan, että ihminen voi tulla taivasten valtakuntaan ainoastaan sen kautta, että hän syntyy hengestä. Ihmisessä on Kristus syntyvä, hänen sielussaan on virtaava kaikkiallinen elämä niin, että hänestä ei tule rajoitettu pisara meressä, vaan itse meri, joka ilmenee pisarassa. Ihmisen pitäisi tulla kuin Jumalan puhetorveksi tai niinkuin jumalallisen elämän

ruumistukseksi: Jumalan sana on lihaantuva ihmisessä, niinkuin Johanneksen evankeliumin ensimmäisessä luvussa sanotaan: „Valo loistaa pimeydessä, pimeys ei sitä tiedä.“ Mutta kun Jumalan sana, Logos, pääsee syntymään ihmisessä, silloin on sana astunut lihaan, niinkuin Jeesus Natsarealaisessa. Silloin on ihminen henkisesti itsenäistynyt, tullut itsenäiseksi hengessään, joka itsenäisyys merkitsee sitä, että hän on hengessä syntynyt, että hän on olemassa tietoisena henkenä, Jumalan poikana. Ja kaikkihan tiedämme sekä kokemuksesta että historiasta, että tie tähän henkiseen itsenäisyyteen on olemassa ja että se tie on pitkä ja kaita. Se on ihmisen itsekasvatukseen perustuva ponnistus, josta mekin alituisesti olemme näissä esitelmissä puhuneet.

Kun nyt luomme katseemme kansaan, voimme nähdä yhtäläisyyttä kansan ja yksilön välillä. Yksilön suhteen voimme nähdä, että kohtalon käsi viittaa menneisyyteen, se näyttää, millä tavalla ihminen on saavuttanut taloudellisen riippumattomuuden ja sielullisen itsenäisyyden ja se myös viittaa siihen, millä tavalla hän on saavuttanut hengen itsenäisyyden, toisella kielellä, kuolemattomuuden, ikuisen elämän. Kansojen elämässä kohtalon käsi viittaa menneisyyteen, nykyisyyteen ja tulevaisuuteen. Jos ajattelemme Suomen kansaa ja kysymme, missä ilmenee ja miten on syntynyt Suomen kansan fyysillinen itsenäisyys, niin meidän tarvitse vain, aivan niinkuin valtionhoitaja Svinhufvud puheessaan antoi tutkia Suomen historiaa nähdäksemme, miten Suomen kansa menneisyydessä on vähitellen saavuttanut taloudellisen riippumattomuuden. Meidän kansamme historiassa on paljon työtä ja vaivaa ja tätä esi-isien työtä, jota he pelloilla ja niityillä ovat tehneet, me saamme kiittää siitä, että meidän kansamme on saavuttanut itsenäisyyden, ei ainoastaan heidän työtään kuokalla ja auralla, vaan myöskin taistelua miekalla ja sillä kansojen elämässä, kun he fyysillisesti itsenäisyyttä etsivät, on taistelua sekä luonnon voittamisesta että vihollista vastaan. Taistelua eri kansojen välillä, jotka kaikki pyrkivät itsenäisyyteen. Sentähden meidänkin historiassamme on paljon

verisiä taistelujä, ne ovat välttämättömiä, ne kuuluvat tuohon fyysilliseen itsenäisyyden tavoitteluun sentähden, etteivät kansat enemmän kuin yksilötkään muulla tavalla alussa osaa etsiä itsenäisyyttä. On olemassa toinen tapa, mutta miksi puhuisimme tavasta, jota emme ole historiassa nähneet. Historia vain vastaa meille, että kaikki kansat pyrkiessään itsenäisyyteen, ovat saaneet vuodattaa vertaan. Alkuasteella ei ole mitään kansaa olemassa, mutta vähitellen liittyvät ihmiset yhteen ja ymmärtävät muodostavansa kokonaisuuden ja tämä tapahtuu vaaroja ja ponnistuksia kestämillä.

Sielullinen itsenäisyys kansojen elämässä alkaa näyttää ensimmäisiä oireita silloin, kun kansa alkaa tuntea itsensä kansaksi, ja alussa tämä näyttäytyy siten, että jokin kansa alkaa tuntea: „Tämä on meidän maamme, tässä maassa meidän täytyy saada asua rauhassa.“ Voisimme sanoa, että kansan, niinkuin yksilön, täytyy suorittaa tämmöistä maakoetta, elämän maakoetta. Kun emme katsele ainoastaan ulkonaista näkyväisen maailman historiaa ja sen vaiheita, vaan katselemme asioita henkimaailman, näkymättömän maailman kannalta, niin huomaamme merkillisen seikan kansan itsenäistymisen yhteydessä. Me ihmisethän synnymme monta kertaa tähän maailmaan ja yksilöt, jotka muodostavat kansan siirtyvät henkimaailmaan kuollessaan eikä ole ollenkaan sanottu, että samat yksilöt uudestaan syntyvät samaan kansaan. Kansan kokonaisuus, ominaisrakenne, sen yksityisluonne ei ole riippuvainen niistä yksilöistä, jotka siihen kansaan syntyvät, vaan se on riippuvainen enemmän luonnosta, olosuhteista ja siitä sisäisestä ilmakehästä, ajatuskehästä, tunnemaailmasta, joka syntyy määrätyn kansan, maan, yli ja ympäri ja jota me nimitämme teosofiassa auraksi. Tämä aura on jokaisen maan ja kansan yllä ja se sisältää kansan sielulliset mahdollisuudet, sen elämän. Kun yksilöt syntyvät tuohon kansaan, mukautuvat he auran mukaan, he ottavat osaa kansa yhteiseen auran. Ne, jotka syntyvät Suomessa, tulevat suomalaisiksi, saavat suomalaisen ruumiin, kun elävät Suomen

kansan aurassa, veressä, sillä fyysillinen veri periytyy, fyysillisessä veressä on persoonallisuus. Sentähden yksilöt voivat kuoleman jälkeisen elämän jälkeen syntyä johonkin toiseen kansaan, vaikka ei sekään niin merkillinen poikkeus ole, että syntyy uudestaan samaan kansaan. Tämä riippuu siitä, kuinka syvästi joku yksilö on kansaansa ymmärtänyt. Mutta kuoleman jälkeisessä elämässä joka tapauksessa tuon kansan aurassa hän tulee viettämään, se kuuluu aina sen kansan ilmapiiriin, jossa hän on elänyt fyysillisesti. Sentähden kuolemanjälkeisessä elämässä ihminen, niinkuin yleensä sääntö on, jatkaa sitä työtä, jonka hän on alulle pannut fyysillisessä elämässään. Kuoleman jälkeisessä elämässä ihminen siis vielä muovailee ja lisää jotain tuohon kansalliseen auraan, tekee työtä sen puolesta. Ja kuta enemmän kansa fyysillisesti alkaa tuntea itsensä yhdeksi kansaksi, sitä ihmeellisemmäksi käy tuo kuolemanjälkeinen elämä, sillä siinä elämässä jatkuu pyrkimys itsenäisyyteen, kokonaisuuden tuntemiseen, yhteenkuulumisen tuntemiseen, niinkuin me sanomme okkultisesti, kuoleman jälkeen käydään rajaa, piirretään tuon kansan rajoja. Kuoleman jälkeen ihminen viettää suurimman osan elämää taivaissa, ja se merkitsee, että omantunnon voima kansassa suurenee; omantunnon ja sisäisesti yhteenkuuluvaisuuden ja yhtenäisyyden tunne lisääntyy kuoleman jälkeisen elämän kautta. Taivaissa ollen yksilöt aivan kuin luonnon välttämättömyydestä vaikuttavat maan päällä olevien omiintuntoihin. Jokainen hyvä ihminen joka taivaaseen joutuu, on kuin elävien omatunto. Sentähden on kaikissa kansoissa aina vähän palvottu vainajia. Kun esim. isä on kuollut, on hän kuin Jumalan silmä, joka katselee, etteivät lapset vaan tekisi väärää. Muutamat kansat, jotka palvelevat vainajia, kysyvät heiltä neuvoa ja saavat ohjeita. Tämä oli hyvin tuttua kaukaisina aikoina, jolloin maan päällä olevat ihmiset näkivät vainajia, elivät heidän tajunnassaan, joten he saattoivat tietää, mitä heidän isänsä ja esi-isänsä tunsivat. Nyt on verho laskettu silmien eteen, ettei ihminen sillä tavalla näe, mutta joka tapauksessa jokainen

ihminen tuntee, että hänen äitinsä, joka on kuollut, henkimaailmasta päin tahtoisi, ettei hän pahaa tekisi, päinvastoin hän tietää, että äiti tahtoo hänen elävän ja tekevän niin oikein ja hyvin kuin hänelle on mahdollista. Sen tuntee jokainen ihminen ja se on oikea tunne. Meidän vainajamme taivaassa ollessaan elävät meidän omassatunnossamme, vaikka he eivät meitä näe maan päällä, mutta he ovat yhteydessä sielullisesti meidän kanssamme. He näkevät meidät edessään paljon kauniimpina, puhtaampina, jalompina, mitä olemme, ja sitä kuvaa he rakastavat, ja todellisuudessa me sitä olemmekin paremmassa itsessämme.

Kun nyt maan päällä ihmiset yhdessä kansassa alkavat tuntea, että he muodostavat yhden kansa, niin he siirtyessään kuolemanjälkeiseen elämään, jatkavat tätä, sillä he käyvät rajoja, piirtävät kontuureja, siellä he taivaassa ollessaan huutavat meille: „Älkää unohtako, että olette samaa kansaa.“ Sentähden samaan kansaan kuuluvat yksilöt tuntevat voimakkaasti olevansa veljiä, sillä heidän takanaan on kaikkien niiden vainajien voima, jotka ovat taivaassa, ynnä muuta vielä. Kansan sielullinen itsenäistyminen joko tapahtuu sisäisessä elämässä ensin saa myöskin aikanaan sen huomattavan seikan, että kehittyneempiä ihmissieluja vetäytyy tuon kansan auraan. Kuta enemmän kansa aura henkimaailmassa alkaa loistaa, kuta enemmän se valoa levittää, sitä enemmän se myöskin vetää puoleensa kehittyneempiä, jalompia ja lahjakkaampia sieluja. Tämä tietysti riippuu siitä, että kansan fyysillinen veri hienostuu ja puhdistuu sielullisen elämän rinnalla. Kun ihmiset tässä fyysisessä maailmassa oppivat enemmän ajattelemaan, kauniimmin tuntemaan, niin heidän fyysillinen verensä puhdistuu ja siis kansan veri puhdistuu ja hienostuu siinä suhteessa. Ja niin kansan fyysisesti enemmän ja enemmän puhdistunut veri antaa mahdollisuutta kehittyneimmille sieluille, sillä kehittyneemmät sielut eivät voi syntyä elleivät voi saada käyttövälineikseen sellaisia ruumiita, joita he voivat muovailta sisäisiä

käyttövälineitään varten. Tämä kansan veren puhdistaminen näkyy suuremmasta väriloistosta aurassa ja silloin kehittyneimpiä rientää tuon kansan luo, osaksi tietämättään kohtalon käskystä ja osaksi omasta halustaan palvella ja auttaa.

Kun katselemme Suomen kansaa, huomaamme, kuinka vähitellen tähän kansaan alkoi menneinä vuosisatoina syntyä ihmisiä, jotka veivät sen sivistystä, kulttuuria, siis sen sielullista itsenäistymistä eteenpäin. Voimme sanoa, että siitä alkaen, kun täällä Euroopassa suuren uskonpuhdistuksen aika valistuskausi alkoi, meidänkin kansamme alkoi itsenäistyä ja tuntea itsensä kansaksi. Sitten vasta myöhemmin tuli sen historiassa semmoisia hetkiä, jolloin jotkut yksilöt ajattelivat: „Mutta meidän kansamme pitäisi poliittisesti myöskin itsenäistyä.“ Ja 1700-luvulla huomaamme oireita siihen. Syntyi ihmisiä, jotka toivat semmoisia aatteita, eikö tämä kansa ole jo sielullisesti itsenäistynyt, että se voisi poliittisestikin itsenäistyä. Näitä ihmisiä ei silloin ymmärretty, heitä päinvastoin pidettiin pettureina. Ja taas viime vuosisadalla, kun jotkut ajattelivat, että Suomen on tullava Venäjältä irti, olivat he Venäjän kannalta maan kavaltajia. Ensimmäisten pioneerien, niiden, jotka näkevät tulevaisuuteen, näkevät, mihin päin kuljetaan, on otettava kuin häpeän risti päälleen. Ja sitten tuleekin meidän kansamme elämässä hetki, jota pitkinä aikoina oli valmistettu, jolloin meidän kansamme tulee poliittisesti itsenäiseksi.

Jos nyt sanomme, että kansa käy läpi maakoetta silloin kun se taistelee itsensä fyysillisesti riippumattomaksi, niin voimme sanoa, että se elää tulikoettansa silloin, kun se sielullisesti itsenäistyy ja keskellä vesikoetta silloin, kun se poliittisesti itsenäistyy. Nyt on vesikokeen kruunu pantu meidän kansamme päähän. Me olemme poliittisesti itsenäinen, suvereeninen valtio, ja tämä kaikki kuuluu sielulliseen itsenäisyyteen, sillä kun kansasta on poliittisesti tullut itsenäinen, on kansa kuin oma persoonallisuus. Kohtalo on sen päästänyt siihen kohtaan, että se on persoonallisuus, enemmän tai vähemmän tietoinen

persoonallisuus, se on savuttanut sen, minkä jokainen ihminen syntyessään saavuttaa. Onhan jokainen ihminen persoonallisuus, vaikka tavallisesti, puhuessamme, että joku on persoonallisuus tarkoitamme, että hän on kehittynyt ihminen. Samalla tavalla kansa, kun on tullut suvereeniseksi valtioksi, on persoonallisesti itsenäistynyt. Toinen kysymys on sitten, missä määrin se on itsenäinen persoonallisuus. Suomen kansan suhteen emme tarvitse olla millään tavalla toivottomia, me tiedämme, että Suomen kansa on nytkin jo persoonallisuus ja koko lailla voimakas persoonallisuus. Suomen kansalla on juurensa niin syvällä menneisyydessä, ja se on niin paljon luonut sielullisia arvoja, että se on osottautunut olevansa kehitysmahdollinen persoonallisuus. Meillä on Kalevala ja muut vanhat runot, runomme, sydämen syvyydestä lähtenyt taide, joka osoittaa, että olemme koko lailla kehittynyt persoonallisuus.

Mutta jokaisen persoonallisuuden kohtalo on kuolla, jokainen ihminen persoonallisena olentona kuolee, oli hän kuinka itsenäinen tahansa, kuinka suuri persoonallisuus tahansa. Hetki tulee, jolloin kaikki tuo loppuu. Ihminen on kyllä kuoleman jälkeen olemassa persoonallisuutena, mutta se on ajan kysymys, hän syntyy uudestaan maan päälle ja silloin on taas edessä kysymys: luo uudestaan persoonallisuus. Sentähden jokaisen kansan itsenäisyyttä sielullisesti odottaa sama kohtalo: kuolla. Kansan persoonallisuutena tulee kuolla. Eikö ole mitään pelastusta siitä? Ihmisyksilöllä on se pelastumisen mahdollisuus, että hän henkisesti itsenäistyy uudestaan Kristuksessa, ja että Jumala ottaa asuntonsa häneen, että hänestä tulee iankaikkinen olento. Eikö kansalla ole mitään semmoista mahdollisuutta, onko kansa aivan tuomittu kuolemaan? Onko sillä mitään semmoista mahdollisuutta ikuiseen elämään? Analogian lain mukaan sillä pitäisi olla, ja minä uskon vahvasti, että kansallakin on se mahdollisuus edessään, kansatkin voivat saavuttaa ikuisen elämän, mutta sillä saavuttamisella on ehtonsa, edellytyksensä.

Vielä emme ole historiassa sellaista nähneet. Me olemme nähneet kansoja, jotka ovat eläneet hirmuisen kauan, emme tiedä oikeastaan, kuinka kauan Kiinan ja Intian kansat ovat olleet olemassa, siinä suhteessa ei ole mitään yksimielistä ratkaisua. Monen mielestä kyllä Intian kansa potee vanhuutta, toisten mielestä taas sillä on uudestisyntymisen mahdollisuus nyt edessään. Mutta vaikkakin joku kansa hyvin kauan eläisi, ei se mitään merkitse, sillä ikuinen elämä ei ole sitä, että jää henkiin, se on toisella sijalla vasta. Ikuinen elämä on sitä, että tuommoinen kansa loistaisi valona koko ihmiskunnan edessä. Sentähden voimme täydellä syyllä kysyä, millä tavalla joku kansa voisi saavuttaa ikuisen elämän?

Kun nyt ajattelemme Suomen kansaa ja näemme, että se on saavuttanut ekonomisen fyysillisen itsenäisyyden sekä myös sielullisen itsenäisyyden, niin täydellä syyllä kysymme, olisiko mitään mahdollisuutta Suomen kansan saavuttaa henkistä itsenäisyyttä ja millä tavalla se olisi mahdollinen saavuttaa? Tämähän on erittäin tärkeä kysymys jokaiselle suomalaiselle, erittäin vakava kysymys. Eihän ole elämämme tarkoitus, että olemme täällä mukana, syömme ja juomme, menemme naimisiin, kuolemme ja tulemme haudatuiksi. Emme ole suomalaisia ainoastaan sillä tavalla, että kuulumme Suomen kansaan, vaan monet suomalaiset tuntevat, että se tosiseikka, että he ovat suomalaisia, sisältää jotain muuta vielä, he tuntevat, että heidän pitäisi tehdä jotain tämän Suomen kansan puolesta. Heidän pitäisi osata nähdä tämän kansan tulevaisuuteen, mihin päin se työ on suunnattava. Ja silloin joudumme epäilemättä tuon probleemin eteen: onko saavutettavissa henkinen itsenäisyys? Silloin emme voi enää katsella historiaa, meidän täytyy katsella profetallisesti eteenpäin olematonta tulevaisuutta.

Kaikki, jotka ovat tutkineet teosofista maailman katsomusta ja kirjallisuutta, tietävät, että jokaisen sielullisesti itsenäisen kansan takana on henkimaailma, ei ainoastaan vainajia, vaan toinen, semmoinen henkimaailma, joka varsinaisesti kuuluu

kansaan, henkimaailma, jonka muodostavat elävät yksilöt, joiden johdossa on määrätty yksilö, jota nimitetään kansan suojelusenkeliksi. Tuommoiset sadut suojelusenkeleistä eivät oikeastaan ole mitään satuja, vaan sellaiset runoilijat ovat nähneet enemmän kuin me ihmiset, jotka emme osaa katsella muuta kuin näitä ulkonaisia asioita. Suomen kansalla on myös suojelusenkelinsä, me voimme nimittä häntä Väinämöiseksi. Hän on hyvin suuren maailman, suuren taivaallisen sotajoukon, kuten raamatun kielellä sanotaan, etunenässä. Jokaisen kansan takana on suuri taivaallinen sotajoukko, enkelijoukko ja sen joukon alapuolella ääretön joukko kaikenlaisia luonnon henkiä ja haltioita. Nämä tekevät kansan ja luonnon elämän eläväksi. Kun menemme ajassa taaksepäin, esim. tuhat vuotta, huomaamme, kuinka ihmiset, seisossaan niityillä tai metsässä tuntevat olevansa elävän todellisuuden edessä. He tuntevat, ettei luonto ole kuollutta, vaan se on kuin asunto kaikenlaisille ihmeellisille olennoille, puissa elävät haltiat, metsissä peikot ja Tapion väki, järvissä ja joissa ihmeelliset vedenneidot ja Vellamot. Kaikki on täynnä elämää, kuta lähempänä luontoa kansa on, sitä elävämmin se tuntee luonnossa tätä elävää. Voimme vieläkin nähdä kansoissa yksilöitä, meidän mielestämme he ovat epäkäytännöllisiä uneksijoita, jotka näkevät ja puhuvat kaikenlaisista olennoista, jotka me emme näe silmillämme. Monen mielestä tuollaiset näkijät ovat suorastaan sairaita, epänormaaleja. Ja kuitenkin kaikki on totta.

Kun siis puhumme kansan aurasta, ei se tarkoita ainoastaan jonkinlaista näyttämöä, vaan sinä on elämää, ei ainoastaan vainajia, vaan haltioita ja kaikenlaisia olentoja, joiden etunenässä on suojelusenkeli. Ja mitä erikoisesti Suomen kansaan tulee, on sen suojelusenkelinä olento, joka itsetietoisesti on Kristuksen palvelija, ei tietysti aivan yksin, mutta eräiden toisten kansojen suojelusenkeliä kansa. Tuo korkea enkeli olento, Väinämöinen, on luvannut kulkea Kristuksen jälkiä, hän tahtoisi siis, että hänen kansansa tulisi Kristuksen opetuslapsiksi ja sen puolesta Hän

työtä tekee, että hänen kansansa heräisi kulkemaan Jeesuksen jälkiä. Sitävastoin Hän tuntee elävänsä, sen puolesta Hän tahtoo työskennellä. On muutamia toisiakin täällä Euroopassa, joilla on sama idea.

Mitenkä tämän pitää tuleman esille meidän kansassamme, kansamme elämässä fyysillisessä maailmassa? Sen pitää tulla esille siinä, että meidän kansamme runoilijat ja tietäjät ja kaikki nerokkaat olennot pyrkivät syvemmin ymmärtämään kansan sisintä henkeä, kuvaamaan kyllä sen sielullista auraa, itsenäisyyttä, mutta myöskin pääsemällä aivan kansan sisäisen elämän lähteille, kuvaamaan sen suojelusenkelin pyrkimyksiä, toimia ja tahtoa. Tämähän on jo tapahtunut jonkin verran, me näemme sen runoilijoissamme, taiteilijoissamme, säveltäjissämme ja muissa, että he pyrkivät tuomaan esille jotain suomalaista. Se on alkanut jo, mutta meidän täytyy odottaa, että tulevina vuosina ja vuosisatoina yhä enemmän syventyy tuo pyrkimys tuoda esille mitä Suomen kansan hengessä piilee. Tämän tulee saada yhä enemmän alaa meidän eturivien ihmisissä ja poliittisessa suhteessa. Suomen kansa tulee saamaan semmoista inspiratsionia, että Suomen pitää erikoisena omantunnon asiana ja tehtävänä työskennellä Euroopan yhdysvaltojen puolesta. Sen pitää poliittisessa elämässä tähdätä siihen, että saadaan rauha kaikkien Euroopan kansojen välillä. Suomen kansa on pieni ja valtiollisesti mitätön mutta ei kuitenkaan niin pieni, etteikö se voisi huutaa: „Tämä Eurooppa on annettu meille sitä varten, että eläisimme yhdessä.“ Onhan meillä jo kansainliitto, jossa Suomenkin ääni on kuulunut pontevasti, vaikka tuo kansainliitto ei olekaan vielä saanut paljon mitään aikaan, vaikka sen on täytynyt tuntea olevansa vain pieni aatteellinen voima tässä aineellisessa maailmassa, mutta se itää ja kasvaa vähitellen, siitä tulee suuri puu. Sentähden meidän ei tarvitse olla toivottomia, vaikka tuollainen kansainliitto onkin vielä niin heikko, mutta meidän pitäisi Suomessa ymmärtää, että tällä työllä on kaikista suurin merkitys nyt Euroopan historiassa.

Euroopan tulevaisuudesta ei tule mitään, jolleivät kansat ja valtakunnat herää näkemään, että heidän täytyy elää liitossa keskenään, että heidän täytyy muodostaa Euroopan yhdysvallat. Amerikassa on jo kauan aikaa ollut yhdysvallat. Joskin siellä yhteisen kielen vuoksi se on ollut helpompaa. Ei valtakunnan ulkoinen itsenäisyys tarvitse merkitä sitä, että se sortaisi toista, nousisi toisten yläpuolelle. Sen itsenäisyys on silloin korkeampi, kun se tahtoo olla veli toisten kanssa. Keskiajalla voi yksityisten itsenäisyys joskus merkitä sitä, että täytyy tappaa muita ihmisiä, mutta nyt on jo ihmisten itsenäisyys enemmän ja enemmän merkinnyt sitä, että ihminen osaa kunnioittaa toisia, antaa toisille heidän oman itsenäisyytensä. Samoin kansojen itsenäisyys merkitsee ulkonaisesti ja poliittisesti sitä, että jokainen tunnustaa toisen itsenäisyyden todellisuudessa ja sanoo: „Mahdotonta olisi meidän ruveta sotimaan keskenämme, meidän täytyy inhimillisesti ratkaista kaikki ristiriidat.“ Sentähden on saatava aikaan Euroopan yhdysvallat, ja se tulee, vaikka kohtaloa vastaan joku kansa yrittäisikin päästä toisten herraksi. Tuo sana on piirrettyä ollut Euroopan auran yli jo muutamia satoja vuosia, ja sentähden koko meidän valtiollinen elämämme tässä Euroopassa on kuin sokkosilla oloa, kun emme tahtoisimme tunnustaa, mitä seisoo kohtalon ovella, mutta kaikki leikki kohtalon uhalla tulee erittäin kalliiksi, sentähden Suomen kansan tehtävä poliittisesti on ollut huutavan ääni korvessa. Ja tahtoisin lisätä, meidän kansamme tehtävänä tulee olemaan riisuutua täydellisesti aseista. Tämä tietysti tuntuu tällä hetkellä hulluudelta ihmisistä, että meillä on Venäjä tuolla, se hyökkää heti meidän kimppuumme. Mutta minä sanon, että niin ei tule tapahtumaan, vaan jos Suomen kansa uskaltaa sen tehdä, ja vaikka Euroopan yhdysvaltojen nimessä, silloin ei kukaan uskalla siihen koskea, on aivan kuin kansa silloin olisi uskaltanut julistautua pyhäksi ja koskemattomaksi. Tätä ei ymmärretä vielä tänä päivänä, mutta kuitenkin se on oleva niin. Mutta jotta me pääsisimme siihen, tarvitsee jotain muutakin kuin että meidän kansamme runoilijat ja profeetat pyrkivät

tuomaan ilmi, mitä kansan hengessä piilee, pyrkivät tuntemaan Väinämöistä ja mitä hän suunnittelee Kristuksen seuraajana. Siihen tarvitaan myös, että meidän kansamme rakentaa tiedon yhteyden henkimaailman kanssa, ei mitään spiritististä yhteyttä, vaan yhteyttä kansamme suojelushengen ja hänen auransa kanssa. On välttämätöntä, että tämä saadaan fyysillisesti, käyttäkseni vanhaa nimitystä mysterioiksi, että saadaan fyysillisesti yhteys kansan sisimmän hengen kanssa mysterion välityksellä, semmoisen opiston välityksellä, joka on tietoisessa yhteydessä Väinämöisen hengen kanssa. Se on ehdoton ehto, jotta meidän kansamme sitten pääsisi henkisesti kansana uudesti syntymään. Tuommainen kansan uudestisyntyminen on niin mahtava ja merkillinen asia, ettei se saata käydä ellei ole valiojoukkoa, joka itse on uudestisyntynyt. Tämä ei myöskään ole tuulesta temmattu haave, sillä sen nojalla, kansa on niin paljon itsenäistynyt ja meidän kansamme historiallisessa johdossa on olento, joka on erikoisesti kehittynyt. Meillä on jo henkimaailmassa tällaisen mysteriokoulun siemen tai sen alkutyypin. Ja meidän suuret vainajamme ovat siinä koulussa mukana. Mihinkä ovat joutuneet meidän suuret miehemme viime vuosisadalla: Snellman, Lönnrot, Topelius ym. Eivät he ole lähteneet pois Suomen kansan aurasta, he viettävät siinä kuoleman jälkeistä elämäänsä ja se saattaa olla hyvin pitkään. Siis nuo suuret sielut, jotka tekevät työtä Suomen itsenäisyyden puolesta ja sillä osoittavat, että ottivat inspiratsionin vastaan Väinämöisestä, ovat nyt henkimaailmassa vainajien mukana siinä mysterio-opistossa, luomassa niitä mysteeriöitä, uudestisyntyviä Egyptin pyramideja, joiden on määrä tulla Suomen kansan fyysilliseen elämään, jotta Suomen kansa voisi kansana kulkea kuolemattomuutta ja ikuista elämää kohti. Jotta voitaisiin tehdä semmoinen historiallinen yritys, että kansa syntyisi uudestaan, silloin olisi kuin jokin paikka maan päällä, joka olisi kuin paratiisi.